

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De clerico, cui sancta Maria pro lingua ab Albiensibus haereticis praescisa,
nouam restituit, cap. 24.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

lorum. Hæc nobis prædictus retulit Abbas Walterus. Quam medicinale sit nomen Mariæ, quodam iocundissimo pandam tibi miraculo.

CAPVT XXIII.

ANte hos annos, cum Catholici contra Albicenses hæreticos fuissent signati, & iam non modicum ab eisdem essent ijdem hæretici exacerbati, duo honesti clerici per terram illorum transeuntes, cum ecclesiam vidissent in via desolatam, ait vnus alteri: Sabbatum est, intremus ecclesiam hæc, & dicamus missam in honore Dõminæ nostræ. Portabant enim secum librum, calicem, & indumenta sacerdotalia. Antequam esset missa completa, hæreticis proditi sunt; qui armata manu intrantes, & sacerdotem de ecclesia trahentes, linguam eius radicitus absciderunt. Quem socius cum multo labore Cluniacum deducens, monachis commendauit. Illi verò, sicut viri Catholici & religiosi, sacerdotem Catholicum & notum, propter fidem Christi & genitricis eius Mariæ honorem tam crudeliter mutilatum, deuotè suscipientes, omnem ei humanitatem exhibuerunt. In nocte verò Epiphaniæ, cum solemnes decantarentur vigilie, baculo parietem pulsans, ministros aduocauit: qui cum quærent quid vellet, & ille se in oratorium deportari signaret, volentes ei parcere, non acquieuerunt. Tandem, importunitate eius tædiati, in ecclesiam eum ducentes, ante altare quoddã deposuerunt. Qui cum matrem misericordiæ tota mentis deuotione inuocasset, illa ei apparēs, & carnē linguæ formam habentē in manu tenes, respõdit orãti: Quia propter fidē filij mei, & honorē mihi exhibitū, lingua tua priuatus es, ecce nouã tibi restituo, aperi ergo os tuum: quod cū fecisset, digitis ori eius immisis, radici linguæ præcisę eandē carnē coniunxit & vniuit, sicq; disparuit. Qui mox cū angelo in vocē laudationis erumpēs, clara voce clamauit; Aue Maria, gratia plena, Dñs tecū, vsq; ad finē. Quã salutationē cū crebrius repeteret, stupētes accurrere ministri, accurrerūt & de choro monachi, de tã puro & tam iocundo miraculo Deum
 eius.

eiusque genitricem glorificantes. Non immemor collati sui beneficii clericus, in eodem cœnobio factus est monachus. Cùm Ioannes Scolasticus Xantensis circa idē tempus esset in prouincia Albiensium cum exercitu Domini, audiens de tanto miraculo, in reditu Cluniacum venit, iam dictum monachum sibi ostendi petiuit, & obtinuit, linguam vidit, ab eius ore, quæ dicta sunt, audiens. Sicut nobis retulit idem Ioannes, reliqua carne candidior est, in loco præcisionis seruans cicatricem. Huius miraculi testis est vniuersus Cluniacensium conuentus, vsque hodie.

CAPVT XXV.

ADam sacerdos & monachus in Lucka, cuius supra memini ca. 17. cōsiderans me in huiusmodi miraculis delectari, ex multa charitate mihi de seipso retulit, quod dicturus sum: Cùm inquit, essem puer, ita caput habebam scabiosum, vt præ fetore putredinis eius mecum sedere vel legere scolares recusarent. Prima oratio quam didici, salutaris erat angelica, adhuc puerulus satis eam frequentans. Cùm apud monasterium Westphaliæ positus fuisset ad literas, & eūdo ad scholas, siue ad matutinas, quotidie transirem per quandam ecclesiam conuentualē ex necessitate viæ sine intermissione ante oratorium, in honore Dei genitricis Mariæ dedicatum, cū tribus veniis, totidem feci salutationes. Nocte quadā putans ad matutinas fuisse compulsatum, surrexi tremens, & cū venissem ad iam dictum monasterium, essetque oratorium clausum, tribus vicibus, secundum consuetudinem, genua flectendo, Dominam nostram angelico versiculo salutavi. Surgens verò, inueni ostium apertum, & tanta erat in ecclesia claritas, vt fulgore meridiano assimilaretur: quam cū stupidus intrassem, vidi ante maius altare septem matronas pulcherrimas residentes, vnā in medio, quæ cæteris clarior erat, & sex hinc inde, id est tres à dextris & tres à sinistris. Media verò me vocās, cū propius accessissem ait: Bone puer, quare non adhibetur cura